

[Knud Jepsen.]

kratiets sag og benytte en oplagt lejlighed til at kritiserer Chilekupmagernes militærjunta for dermed at støtte den demokratiske udvikling.

Statsminister *Poul Hartlings* svar (8. juli 1974):

Regeringen har ved mangfoldige lejligheder ikke blot tilkendegivet sin klare afstandtagen fra det militære styres krænkelse af fundamentale menneskerettigheder i Chile, men ofte tillige, blandt andet i forbindelse med besvarelse af spørgsmål herom i tinget, kunnet redegøre for, på hvilke måder man aktivt har søgt at medvirke til at opnå konkrete lettelser for de mennesker, som er ramt af udviklingen.

Lad mig først nævne dansk deltagelse i en storstilet international hjælpeaktion omkring flygtningeproblemerne. Vi har på denne måde ydet vort bidrag til løsningen af en humanitær opgave, som vi netop på baggrund af vore demokratiske traditioner har følt et særligt ansvar for.

Også på andre måder har vi medvirket aktivt — til dels i samarbejde med andre lande og via internationale hjælpeorganer — i bestræbelserne på at komme særlig vanskeligt stillede grupper eller enkeltpersoner til hjælp — også ved utraditionelle midler. Jeg kan i denne forbindelse minde blandt andet om vor deltagelse i asylgivning på ambassaderne i Santiago. Trods sin beskedne kapacitet ydede den danske ambassade på denne måde værdifuld og effektiv hjælp til mennesker i nød.

I øvrigt henviser jeg til mine udtalelser under folketingets afslutningsdebat den 13. juni, hvor jeg under en omtale af forholdene i Chile blandt andet understregede regeringens skarpe afstandtagen fra alt tyranni og fra alle krænkelse af menneskerettighederne og af retsbevidstheden.

Af *Camre* (S) til justitsministeren (1. juli 1974):

„Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at de indførte hastighedsgrænser overholdes?“

(Spm. nr. 308).

Begrundelse.

Umiddelbart efter indførelsen af hastighedsgrænser i forbindelse med oliekrisen var der en udbredt tilbøjelighed til, at bilisterne mere end overholdt disse grænser. I dag er situationen væsentligt ændret, og der er grund til at forvente, at forsøgsperioden med hastighedsbegrænsning ikke viser nøjagtige tal for den mulige nedsættelse af ulykkestallene på grund af meget omfattende overskridelser af grænserne.

Det er min personlige erfaring, at hastighedsgrænserne hovedsageligt kun overskrides med 10-15 pct. i hovedstadsområdet, men i Jylland har man det indtryk, at hastigheden stadig er fri. Under en rejse til Jylland for nylig var jeg flere gange udsat for, at hyrevogne kørte med 135 km/t på almindelig landevej, hvor der er 90 km/t hastighedsgrænse.

En væsentlig årsag til, at hastighedsgrænserne overskrides, er utvivlsomt, at bøderne blev nedsat, da det ikke længere drejede sig om at spare benzin, men om at spare menneskeliv. En kraftig informationskampagne i tv m. v. vil dog formentlig kunne få en gunstig virkning — jeg henviser her til de svenske erfaringer. Det er i øvrigt utilfredsstillende, at der i så ringe grad er givet de motorkørende mulighed for at konstatere grænsen mellem 60 km/t og 80 km/t-områder — altså mellem bymæssig bebyggelse og landevej. En snarlig skiltning og en oplysningskampagne er meget påkrævet — også fordi den manglende offentlige indsats for at skabe klarhed omkring afgrænsningen mellem 60 og 80 km/t-områder medvirker til at nedbryde den moralske tilskyndelse til at overholde grænserne.

Det er justitsministerens ansvar, at den besluttede forsøgsperiode gennemføres på forsvarlig måde, og det vil være af almen interesse at vide, hvorledes ministeren — under hensyntagen til politiets i forvejen knappe bevillinger — vil sikre, at hastighedsgrænserne overholdes.

Justitsminister *Nathalie Linds* svar (8. juli 1974):

Under behandlingen af lovforslaget om hastighedsgrænser oplyste jeg over for retsudvalget, at justitsministeriet ville anmode politiet om at prioritere kontrollen med